

Utdrag ur "Tysta rop"

Någon petar på henne. Sömndrucket öppnar hon ögonen men blir strax klarvaken. Där står han lutad över henne och småler. Hon gnuggar sig i ögonen, reser sig hastigt och försöker generat borsta bort sanden från sjalen. Hon stannar upp mitt i en rörelse när hon ser att han inte kommit ensam. Bakom honom kikar tre flickor fram.

"De ska följa med till Delhi. Jag ska ordna arbete åt dem."

Hon blir besviken över att han inte kommer själv. Tvivlar plötsligt. Han ser det och vänder sig till de andra.

"Detta är min blivande hustru."

När han uttalar dessa magiska ord så försvinner varje uns av tveksamhet. Hon hälsar mjukt på de andra. Utan vidare omsvep börjar han gå neråt vägen. Efter några sekunder går hon efter. Hon kastar en förstulen blick på konturerna av det hus hon har kallat sitt hem och där hon alltid har bott. Men sedan vänder hon sig om och går med bestämda steg vägen fram. Tittar inte tillbaka en gång till. Tittar inte på grannhusen eller på fälten som omger byn. Men när solen börjar stiga över bergen så kan hon inte låta bli att vända sig ditåt. Hon kan heller inte låta bli att tänka på sina syskon.

Mannen som heter Pradesh driver dem hårt. De går inte längs med vägen utan strax intill för att snabbt kunna gömma sig om Laxmis familj kommer efter dem, säger han. Det är oländig terräng och de går i timmar. Inte förrän solen står högt på himlen och hettan är nästan outhärdlig låter han dem vila en stund. De har inte sagt mycket under morgonen. Snart är de åter på väg. Plötsligt stannar Laxmi. De andra vänder sig om och ett litet irriterat veck uppstår i Pradeshs panna.

"Vad är det?", frågar han kort.

"Jag har aldrig varit längre än så här", mumlar Laxmi och slår ner blicken.

"Va?"

"Detta är det längsta jag rest ... i hela mitt liv."

Pradesh får ett roat leende på läpparna och de andra flickorna fnissar till. De verkar mycket robustare och säkrare än Laxmi. Pradesh går fram till henne och tar hennes hand. Det går som elektriska stötar genom kroppen på henne. När han ler och drar henne med sig blir hon alldeles slak och vill inget hellre just då, än att han alltid ska hålla hennes hand och leda henne vägen fram. Flera minuter går de hand i hand innan Pradesh lirkar sig loss. Men nu är hon inte lika rädd längre. Hon är beredd att följa honom in i döden.

De kommer fram till en liten by och här är det mycket mer aktivitet än Laxmi sett tidigare. Det finns bilar och byggnader och marknader och människor och djur. Hon har sett bilder av allt det här i brödernas skolböcker och tycker att det är vansinnigt spännande att få vara med om alltihop. Pradesh verkar lättad och det gör henne glad. På en mindre sidogata ber han flickorna vänta medan han stiger in genom en dörr.

En bra stund senare kommer han ut med såsfläckar på skjortan. De kastar sig över brödet han har med sig. De har inte ätit sedan de lämnade byn. Pradesh rapar nöjt medan Laxmi och de andra flickorna glufsar i sig. När de stillat den värsta hungern med det ljusa, luftiga brödet så får de dricka i en kran utanför byggnaden.

Pradesh leder dem runt hörnet och tittar förväntansfullt på flickorna medan han låser upp en bil. Laxmi kan inte dölja hur imponerad hon är. Han har en bil! Och vi ska få åka i den! tänker hon. Mäktigt stolt blir hon när han visar att hon ska sitta i framsätet bredvid honom och de andra flickorna i baksätet.

När de börjar rulla håller hon sig krampaktigt i sätet med båda händerna. Pradesh skrattar högt och lägger handen på hennes lår. Något tryggare slappnar hon av en

aning. Pradesh masserar med sin hand på hennes lår så att nervositeten kommer krypande igen och hon blir generad inför de andra flickorna. Hon vågar inte be honom sluta. När hon tittar upp på honom ser hon att han verkar mycket mindre sammanbiten och nästan glad. Då känner hon sig lugnad. Kanske är det så här man gör i stan. Hon försöker att inte tänka på hans knådande hand som millimeter för millimeter letar sig uppåt längs hennes lår och när han ler uppmuntrande mot henne försöker hon le tillbaka.

Bildörren slår igen. Hon ser sig förvirrat omkring, stel i nacken efter att ha somnat i en onaturlig ställning på det hårda bilsätet. Det är alldeles mörkt runt omkring dem. De är parkerade utanför den högsta byggnad hon någonsin sett. Det måste vara tre eller fyra hus på varandra, tänker hon. Pradesh öppnar bakdörren och väcker flickorna som suttit och sovit lutade mot varandra. Han visar dem in i ett rum på nedre plan och Laxmi ser att han betalar till en man. I rummet finns två sängar.

”Ni sover här och du och jag här.”

Pradesh visar att de tre flickorna får dela på en säng och han och Laxmi ska sova i en. Laxmi tittar förvånad på honom. Dela säng! Men de är ju inte gifta! Vad ska flickorna tro! Och alla i samma rum. Ofrivilligt tänker hon på hans masserande hand på hennes lår. Så här ska det väl inte vara? Men hon vågar inte säga något. Har nästan inte sagt någonting sedan hon begav sig hemifrån. Begav sig... Rymde... Hon har rymt hemifrån. Mot sin vilja går hennes tankar till syskonen igen. Och lite till sin mor. När kommer hon att få träffa dem igen? Hon sväljer för att inte börja gråta. När vi är gifta och det har gått ett tag kan vi säkert hälsa på dem. Och Pradesh som har så mycket pengar. Om han kan ge lite till far, som en hemgift, så kommer han säkert inte vara arg. Hon känner sig bättre till mods. Hon kryper ner i sängen och lägger sig ytterst mot kanten. De andra flickorna fnissar, men tystnar när Pradesh kommer tillbaka in i rummet. Han lägger sig dock bara på sin sida och Laxmi hinner inte ens börja fundera på om han somnat, innan han drar en ljudlig snarkning. Lättad slappnar hon av och somnar snabbare än hon trott, uttröttad av alla intryck och fylld av den kommande tidens förhoppningar.

Hon vaknar före de andra. Tittar på flickorna i sängen intill. En flicka sover med ansiktet mot henne och kinden vilande i handen. Hon ser nästan ut som ett litet barn tycker Laxmi. Hur gammal kan hon vara? Elva? Tolv? Minst två år yngre än henne själv. Den andra flickan ser hon just nu bara ryggen på. Hennes ryggstavla tornar upp sig bakom den första flickan. Hon är kraftig och Laxmi ser en valk just på det ställe där hennes egen midja går inåt. Hon måste vara guld värd på fältet. Säkert stark som en ox. Föräldrarna måste sakna henne. Men av det lilla hon pratat med flickorna hade det verkat som om alla följt med Pradesh med sina föräldrars medgivande, så att de kunde få ett bra jobb och möjlighet att skicka hem pengar. Hon önskar att hon också hade fått tillåtelse från sina föräldrar. Inte behövt gå bakom ryggen på dem och rymma. Skämma ut dem. Hon sluter ögonen för att tvinga bort tankarna. När vi är gifta och kan återvända med pengar kommer allt att ordna sig. Då behöver de inte skämmas.

Hon öppnar åter ögonen och kan inte låta bli att dra på munnen. Hon har nästan glömt att de var tre flickor, men nu har en fot stuckit fram och lagt sig över halsen på den närmsta flickan. Laxmi vänder sig om och måste dra efter andan när hon får syn på Pradesh. Hon tycker att han är gudomligt vacker där han ligger på rygg med sin markerade, lite böjda näsa i profil, sina lätt särade läppar, sina kraftiga ögonbryn som nästan möts i pannan och sitt rufsiga hår som i vanliga fall är slickat och mittbenat med hjälp av en hel del olja. Hon vill dra fingrarna genom hans hår, men skulle aldrig våga.

Så lägger hon märke till oljudet som kommer utifrån. Det har nog funnits där hela tiden, men hon hör det inte förrän nu. Hon smyger upp och fram till fönstret. Ögonen vidgas när hon får syn på gatan som går förbi bortom parkeringen. Alla bilar! Alla människor! Fordon av alla de slag susar förbi. Kor står och idisslar mitt i vägen. Kvinnor står vid små stånd vid väggkanten. Det är lite för långt bort för att hon ska kunna se vad de säljer. Män drar på kärror fullastade av saker. Barn tigger och hundar rotar i sophögar. Hänförd av all aktivitet står hon och stirrar en lång stund. Grips av en vilja att delta. Att vara del av kommersen. En medborgare i denna stad, inte en betraktare utifrån. Hon gläds när hon tänker på att hon inom kort *är* det, som Pradeshs hustru. Hon ser sig självsäkert skrida gatan fram i vackra citykläder, inte den lantliga sari som hon nu har på sig. Lite rädd känner hon sig, men tänker att hon ska klara det. Ska inte göra Pradesh besviken. Han ska inte behöva skämmas.

Hon väcks ur sina drömmar av att sängen bakom henne knakar. Hon vänder sig om och förvånas över hur snabbt och ljudlöst Pradesh tagit sig nästan ända fram till henne. När hon ser hans blick ryggas hon ofrivilligt tillbaka. Den granskar intensivt hennes kropp. Hållningen är lite framåtböjd, som om han är beredd att kasta sig över henne. Så inser hon att hon står där endast iklädd den underklänning hon haft med och som hon brukar sova i. Solljuset som faller in från fönstret skiner dessutom igenom tyget så att hennes konturer framträder tydligt. Generat lägger hon armarna i kors och slår ner blicken. Pradesh ska just ta ännu ett steg mot henne när en av flickorna gäspar högljutt. Det är som om han blir väckt ur en förtrollning. Blicken förändras och han vänder sig bort som om ingenting hänt. Men Laxmi *vet* att någonting hänt. Laxmi *vet* att hon utövat dragning på honom, som hon sett hos pojkarna i byn ibland. Och mot hennes vilja så för vetskapen med sig en plötslig, ny, varm känsla.

Flickorna klär sig raskt på Pradeshs order. De lämnar rummet tillsammans och Laxmi blir ensam kvar. När han sagt att de skulle göra sig i ordning för att tas till sina respektive jobb, så hade flickorna tagit farväl av Laxmi och önskat henne lycka till. Hon hade då plötsligt velat krama om dem och hålla kvar dem. De var ju ändå hennes sista länk med sina hemtrakter. När hon blir lämnad ensam känner hon sig också ensam. Snart finner hon sig dock distraherad av att åter stå i fönstret och kika ut.

Länge överväger hon om hon vågar öppna dörren och ta en titt på riktigt. Det går flera timmar innan hon äntligen uppbådar tillräckligt med mod för att gå fram till dörren och trycka ner handtaget. Förvånad upptäcker hon att det är låst från utsidan. Varför har han låst? Hon skulle väl inte gå någonstans utan honom? När hon nu vet att hon inte kan ta sig ut blir hon uttråkad och rastlös. Hon hade trott att Pradesh skulle komma tillbaka snart, men timmarna kryper fram och dörren förblir stängd och låst. Det finns inget att äta och det är svårt dricka sig mätt på vatten. När det börjar mörkna övergår sysslolösheten och tristessen i trötthet. Hon somnar, fortfarande i sin vita sovklänning, ovanpå det tunna täcket som hon har bäddat för att det ska vara fint när Pradesh kommer tillbaka.